

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku K. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 14 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w Ł. wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawcy – K. A. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 8 stycznia 2003 r. (VIII U .../02) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w Ł. z dnia 12 lutego 2002 r., mocą której omówiono wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2002 r.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 14 kwietnia 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie: po pierwsze – art. 12, art. 13 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię tych przepisów; oraz po drugie – art. 233 § 1 k.p.c. „przez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego” oraz art. 473 k.p.c. W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego

wyroku i przyznanie wnioskodawcy renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w 1991 r. lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Ł.z dnia 8 stycznia 2003 r. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w kasacji w niniejszej sprawie ani w jej *petitum*, ani też w jej uzasadnieniu nie zostały przedstawione tak określone okoliczności, które miałyby uzasadniać jej rozpoznanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Nie przedstawienie w kasacji „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), a więc nie wskazanie w niej na występujące w sprawie okoliczności, o których mowa jest w art. 393 § 1 pkt. 1 lub pkt. 2 k.p.c. (*a contrario*) względnie w art. 393 § 2 k.p.c., przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).